

S T A N C E

A N T O N O C V I R K

I.

Noči so kakor zagonetne žene,
 ki v tajne svojih slutenj so ujete,
 in njih oči me žgo od slè ognjene.
 Prinaša vroče noč gozdov šepete,
 drhté tam v vetru rože zapuščene
 in venejo v samoto črno uklete.
 Poslušam vetra tople, mehke speve
 in mislim na nekje zgubljene dneve.

Sred ur — slapov molčečih vodotokov,
 ki padajo v minevanja globino,
 bi iz mavric sijev — bajnih slavolokov —
 občudoval rad speto bisernino
 in vtonil sredi večnosti obokov,
 ki vame svojo mečejo daljino.
 Sijajev so že trudne misli moje
 in vtoplajo se vedno v sanj opoje.

II.

In nate čakam, ki si moja nada.
 Ni dolgo več do tvojega prihoda.
 Kot dež si, ki na zemljo vročo pada,
 od hrepenenj razgreto, si laboda
 pretemna pesem, si srca naslada,
 pijač opojnih draga si posoda.
 Kako samotno solnce zjutraj vstaja,
 v škrlatu svojem se zvečer napaja.

Tako sem sam v večerih brez imena,
 prepoln sem vonja tvojega telesa,

ujet v lepoto tvojo brez imena
 in v tajna — bistva tvojega — čudesa.
 Noči temotnih luč si brez imena
 in vid prodoren mojega očesa.
 Nihče te ne pozna, le jaz vem zate
 in pot in mesečina sredi trate.

Ve ptič morda pred oknom tvoje hiše
 in veter, ki zastore pozibava,
 in luč, ki v pesku mojo senco riše,
 ve moj korak in z njim ve vsa daljava,
 ve noč, celo pero, ki pesem piše,
 in žalost ve, ki z mano vedno tava.
 O vem, da si mi jutro, ki ne sine,
 da sredi srca bol si, ki ne mine.

III.

Sem ogenj, ki plamene vase pije
 in v svojem mora siju izgoreti.
 Sem most, ki se iz sebe vase vije,
 in ptič sem, ki ne neha sebi peti.
 Sem veter, ki nenehno vase vpije,
 in sem še smrt, ki mora v sebi umreti.
 Odmev sem, ki se z grozo sam odmeva,
 in pesem sem, ki sebe zgolj opeva.

In vendar je tesno povsod v jeseni,
 preštevam lete ptičev v daljne kraje,
 na polja hodim, gozdi so rumeni,
 in vjamem komaj rahle rož smehljaje.
 Oblaki so po nebu vsi zgubljeni,
 še veter mimo mene gre jokaje.
 Kot daljni so pozdravi zdaj večeri,
 v nočeh se komaj žalost kdaj umiri.